

MELISSA GREY

Fjer og Flammer

MIDNATSPIGEN

FØRSTE BOG

PÅ DANSK VED RANDI BJERRE HØFRING

ALVILDA

PROLOG

Ala'en var søgt hen på biblioteket for at lede efter håb. Hun slentrede mellem reolerne. Den ene hånd havde hun stukket ned i lommen på sin trenchcoat. Den anden lod hun løbe hen over de slidte rygge på de bøger, der var blevet læst og elsket, og gennem støvet på dem, ingen havde brudt sig om. De sidste besøgende havde forladt stedet for flere timer siden, og dog beholdt Ala'en sine solbriller på og sit tørklæde bundet stramt om hovedet og halsen. Bibliotekets svage lys fik hendes hud til at se næsten menneskelig ud, men fjerene, som hun havde i stedet for hår, og det uendelig sorte i hendes øjne var helt og aldeles *avicensk*.

Hun elskede bøger. De var en flugt fra ansvar og pligter, fra de andre medlemmer af Ældsterådet, som ofte kom til

hende – deres eneste levende *Seer* – for at få råd og vejledning, og fra krigen, der havde raset længere, end de fleste kunne huske. Det sidste store slag var blevet udkæmpet for over et århundrede siden, men truslen varede ved. Hver side ventede på, at den anden skulle lave en fejl, ventede på den lille gnist, der kunne antænde et ukontrollerbart flammehav.

Hendes fingres langsomme dans standsede, da en titel fangede hendes blik: *En fortælling om to byer*. Måske ville det være rart at læse om nogle andres krig. Måske ville det få hende til at glemme sin egen. Hun skulle netop til at trække bogen ned fra hylden, da hun mærkede et fjerlet ryk i sin jakkelomme.

Ala'ens hånd skød ud og greb om lommetyvens håndled. En pige, tynd og bleg, holdt hendes møntpose i en knyttet, lille næve. Hendes brune øjne stirrede uden at blinke på Ala'ens blottede håndled.

”Du har fjer,” sagde pigen.

Ala'en kunne ikke huske sidste gang, et menneske havde set hendes fjerdragt og forholdt sig så roligt. Idet hun slap pigens håndled, trak Ala'en ærmet ned over sin underarm og rettede på jakken og tørklædet for at skjule resten af sin krop.

”Må jeg bede om at få min pung igen?”

Det var ikke en pung, ikke rigtig. I stedet for penge indeholdt den et fint, sort pulver, der summede af energi i Ala'ens hånd. Men det behøvede pigen ikke at vide.

Tyven så op på hende. ”Hvorfor har du fjer?”

”Min pung, tak.”

Pigen gav sig ikke. ”Hvorfor har du solbriller på indenfor?”

”Pung. Nu.”

Pigen så på den lille pung, hun holdt i hånden, og syntes at overveje det et øjeblik. Derpå så hun igen op på Ala'en.

Hun gav stadig ikke slip. ”Hvorfor har du tørklæde på? Det er juni.”

”Du er meget nysgerrig af en lille pige at være,” sagde Ala’en. ”Og det er midnat. Du burde ikke være her nu.”

Uden et øjeblikks tøven svarede tyven: ”Det burde du heller ikke.”

Ala’en kunne ikke lade være med at smile. ”Godt svaret. Hvor er dine forældre?”

Pigen blev anspændt. Hendes øjne fór rundt og søgte efter en flugtvej. ”Det kommer ikke dig ved.”

”Hvad nu hvis vi siger,” funderede Ala’en og satte sig på hug, så hun kom i øjenhøjde med pigen, ”at du fortæller mig, hvordan det kan være, at du er her på biblioteket helt alene midt om natten, og så fortæller jeg dig, hvorfor jeg har fjer?”

Pigen granskede hende et øjeblik med en agtpågivenhed, der ikke stemte med hendes alder. ”Jeg bor her.”

Pigen gned snuden af en snavset, hvid sneaker mod lino-leumsgulvet og kiggede ud på Ala’en under tykke, brune øjenvipper, idet hun tilføjede: ”Hvem er du?”

Et væld af spørgsmål gemt i en nydelig, lille pakke. Hvem er du? Hvad er du? Hvorfor er du? Ala’en gav det eneste svar, som hun kunne. ”Jeg er Ala’en.”

”Alaen?” Pigen himlede med øjnene. ”Det lyder ikke som et rigtigt navn.”

”Din mennesketunge ville aldrig kunne udtale mit navn,” svarede Ala’en.

Pigens øjne blev store, men hun smilede, tøvende, som var det hende uvant. ”Hvad skal jeg så kalde dig?”

”Du kan kalde mig Ala’en. Eller bare Ala.”

Den lille tyv rynkede på næsen. ”Er det ikke ligesom at kalde en kat for *kat*?”

”Måske,” svarede Ala’en. ”Men der er mange katte i verden, og kun én Ala.”

Svaret syntes at stille pigen tilfreds. ”Hvorfor er du her? Jeg har aldrig før set nogen andre på biblioteket om natten.”

”Nogle gange,” svarede Ala’en, ”når jeg er trist til mode, kan jeg godt lide at være i nærheden af alle de her bøger. De er gode til at få en til at glemme sine problemer. Det er som at have en million venner, der er indhyllet i papir og skriblet med blæk.”

”Har du ikke nogen almindelige venner?” spurgte tyven.

”Nej. Ikke som sådan.” Der var ingen melankoli at spore i Ala’ens svar. Det var blot sandheden, uden omsvøb.

”Det er trist.” Pigen stak sin hånd ind i Ala’ens og lod en enkelt lille finger stryge hen over de fine fjer på hendes knoer. ”Jeg har heller ikke nogen.”

”Og hvordan kan det være, at et barn har undgået at blive bemærket af alle, der arbejder her?”

Pigen svarede, en lille smule genert: ”Jeg er god til at gemme mig. Det har jeg været nødt til at gøre meget. Derhjemme, mener jeg. Før jeg kom her.” Med et bestemt nik tilføjede hun: ”Det er bedre her.”

For første gang så længe hun kunne huske, mærkede Ala’en tårer svide i øjenkrogene.

”Undskyld, at jeg tog din pung.” Pigen holdt møntposen op mod Ala’en. ”Jeg blev sulten. Hvis jeg havde vidst, at du var ked af det, så ville jeg ikke have taget den.”

En bittelille tyv med samvittighed. Ville verden aldrig ophøre med at overraske?

”Hvad hedder du?” spurgte Ala’en.

Pigen så ned, men holdt stadig fast i Ala’ens hånd. ”Jeg kan ikke lide mit navn.”

”Hvorfor ikke?”

Idet hun trak på en enkelt mager skulder, svarede pigen:
”Jeg kan ikke lide dem, som har givet mig det.”

Ala’ens hjerte truede med at styrte sammen og blive til aske. ”Så skulle du måske vælge dit eget.”

”Kan jeg det?” spurgte den lille tyv tvivlende.

”Du kan gøre lige, hvad du vil,” svarede Ala’en. ”Men tænk godt over det. Navne er ikke noget, man skal forhaste sig med. Der er kraft i navne.”

Pigen smilede, og Ala’en vidste, at hun ikke ville være alene, når hun i nat vendte tilbage til Reden. Hun havde søgt hen på biblioteket for at lede efter håb, men hvad hun i stedet havde fundet var et barn. Det ville tage hende mange år at forstå, at de to ting ikke var så forskellige.

KAPITEL ET

Ti år senere

Echo havde to leveregler. Den første var nem: Lad være med at blive taget.

Hun trådte varsomt ind i antikvitetshandlen, der lå godt gemt af vejen i en af gyderne bag Taipeis Shilin Nattemarked. Magi flimrede rundt om døråbningen, som bølgende luft fra varm cement på en skoldhed sommerdag. Hvis Echo så direkte på den, var der ikke andet end en glat metaldør, men hvis hun drejede hovedet i den helt rigtige vinkel, kunne hun se det svage skær af beskyttende besværgelser, den slags, der gjorde butikken så godt som usynlig. Undtagen for de, der vidste, hvad de skulle kigge efter.

Neonlyset, som sivede ind fra markedet udenfor, var butikkens eneste belysning. Væggene var dækket af hylder, tætpakket med antikviteter i varierende grad af forfald. Et kukur skilt i tusind dele lå på bordet i midten af lokalet med fuglen dinglende fra en sølle, slap fjeder. Magikeren, der ejede butikken, havde specialiseret sig i at besværges hverdagsgenstande, hvoraf nogle tjente mere lyssky formål end andre. De mørkeste besværgelser lod en rest tilbage, men Echo havde nok erfaring med magi til at kunne fornemme det, som en kuldegysning ned ad ryggen. Så længe hun holdt sig fra de genstande, ville der ikke ske hende noget.

De fleste af genstandene på bordet var enten for rustne eller for ødelagte til at være en mulighed. Et håndspejl i sølv var skæmmet af en revne, der delte forsiden i to. På et rustent ur tikkede sekunderne baglæns af sted. To halvdele af en hjerteformet medaljon lå knust, som om nogen havde smadret den med en hammer. Den eneste genstand, der tilsyneladende fungerede, var en spilledåse. Emaljemalingen skallede og var slidt, men fugleflokken, der prydede låget, var tegnet i en smuk, elegant streg. Echo åbnede låget, og en velkendt melodi flød fra spilledåsen, mens en lille, sort fugl drejede rundt på en skive.

Skadens vuggeviser, tænkte hun og lod rygsækken glide ned af skuldrene. Ala'en ville elske den, også selv om hele idéen med fødselsdage og gaverne, som fulgte med, var så godt som spildt på hende.

Echos hånd var få centimeter fra spilledåsen, da lyset pludselig blev tændt. Hun så sig hurtigt omkring og fik øje på en magiker, der stod i døråbningen ind til butikken. Hans kalkhvide øjne – det eneste, der afslørede, at han ikke var helt menneskelig – stirrede direkte på Echos hånd.

”Afsløret.”

Pis. Visse regler fandtes åbenbart for at blive brudt.

”Det er ikke, som du tror,” sagde Echo. Det var ikke den mest overbevisende forklaring, men det var den bedste, hun kunne finde på.

Magikeren løftede et enkelt øjenbryn. ”Jaså? For jeg får indtryk af, at du havde tænkt dig at stjæle fra mig.”

”Okay, så er det nok præcis, som du tror.” Echos blik blev fanget af noget bag magikeren. ”Hold da ... Hvad er *det*?”

Magikeren så sig tilbage over skulderen, blot et sekund, men mere behøvede Echo ikke. Hun snuppede spilledåsen, stoppede den i rygsækken, idet hun fór fremad og bankede ind i magikeren. Han væltede omkuld med et råb, mens Echo styrtede ud på markedspladsen.

Regel nummer to, tænkte Echo og nappede en dumpling med svinekød fra en madbod, da hun susede forbi. *Hvis du alligevel bliver taget, så løb.*

Fortovet var glat efter dagens finregn, og hendes støvler havde svært ved at stå fast, da hun rundede et hjørne. Markedet vrimlede med handlende, klemte sammen skulder ved skulder, og gadekøkkenernes dufte blandede sig i den lune sommerluft. Echo tog en bid af dumplingen og ømmede sig, da dampen brændte hende på tungen. Varm, men lækker. Det var almindeligt kendt, at stjålet mad altid smagte bedre end ikkestjålet. Echo hoppede over en mudret vandpyt og havde nær fået en mundfuld af det stegte svinekød galt i halsen. Det var sværere end som så – at spise, mens man spæner.

Hun maste sig igennem menneskemængden, undveg vakkelvorne vogne og måbende fodgængere. Nogle gange gav det pote at være lille. Det var sværere for magikeren, der

stadig var efter hende. Billigt porcelæn røg på jorden med et rabalder, da han bragede ind i dumplingboden. Echo talte ikke meget mandarin, men hun var temmelig sikker på, at han netop havde affyret en spærreild af fornærmelser efter hende og hendes forfædre. Folk blev så nærtagende, når man stjal deres ting. Især troldmænd.

Echo dukkede ind under en lavthængende markise og kastede et blik tilbage over skulderen. Magikeren var saktet bagud, og der var en passende afstand mellem dem nu. Hun tog endnu en bid af dumplingen og spildte krummer ud over det hele. Det var meget muligt, at hun havde en psykopat med magiske evner og et horn i siden på hende lige i hælene, men hun havde ikke fået noget at spise siden det stykke kold pizza, der havde udgjort morgenmaden. Mod sult kæmpede selv den bedste kvinde forgæves. Hun fløj forbi et par politibetjente, og magikeren råbte til dem, at de skulle stoppe hende. Fingre strejfede hendes ærme, men hun var væk, før de fik fat.

Fan-fucking-tastisk, tænkte Echo og kæmpede mod smerten, der tog til i hendes muskler. *Næsten fremme*.

Det kraftigt oplyste skilt, der markerede Jiantan metrostation, kom til syne, og hun gispede af lettelse. Når først hun var inde på stationen, skulle hun bare finde en dør, en hvilken som helst dør, og så ville hun forsvinde i en røgsky. Eller snarere en sky af sodet, sort pulver.

Echo smed i forbifarten det sidste af dumplingen i en skraldespand og rodede rundt i lommen efter den lille pose, hun altid havde på sig. Hun hoppede i fuld fart over billetbommene, slyngede et flygtigt undskyld efter den perplekse stationsmedarbejder, mens lyden af støvler i vild galop kom nærmere.

Der var et redskabsskur på perronen mindre end halvtreds meter fremme, og Echo vidste, at det ville være glimrende egnet. Hun gravede fingrene ned i posen for at få fat på en håndfuld pulver. Skyggestøv. Det var en gavmild portion, men springet fra Taipei til Paris kunne næppe siges at være beskedent. Det var bedst at være på den sikre side, også selv om det betød, at der ville være faretruende lidt til turen tilbage til New York.

Echo smurte støvet på dørkarmen og kastede sig ind gennem døren. Magikeren råbte efter hende, men hans ord forsvandt sammen med larmen fra de togvogne, der ankom på stationen, og den summende lyd af samtaler på perronen, så snart døren lukkede sig bag hende. Et kort øjeblik var alt mørkt. Det var ikke nær så forvirrende, som det havde været første gang, hun rejste gennem passagerne, men det var altid lidt mærkeligt. I det tomme rum mellem alle verdens *her* og alle verdens *der* var der ikke noget op, ned, venstre eller højre. For hvert skridt hun tog, bevægede det sig og gav efter under hendes fødder. Echo slugte galden, der steg op i halsen, og stak døv og blind hånden frem i det mørke intet. Da hendes håndflade lagde sig på den afskallende maling af en dør under Triumfbuen, sukkede hun af lettelse.

Triumfbuen var en populær mellemstation for passageres rejsende. Med lidt held ville magikeren få fandens svært ved at spore hende. At følge en persons rute gennem passagerne var vanskeligt, men ikke umuligt, og magikerens mørke magi ville gøre det nemmere for ham. Selv om Echo elskede Paris om foråret, kunne hun ikke blive her længe. Det var en skam, tænkte hun. Parkerne var vidunderlige på denne tid af året.

Hun fandt over til den anden ende af Triumfbuen, mens hun skannede menneskemængden efter det velkendte syn af en kasket trukket godt ned i panden for at skjule et væld af livlige fjer kombineret med et par pilotsolbriller, der havde kostet mere end hele hendes garderobe tilsammen. Jasper var en af hendes mere uforudsigelige kontakter, men man kunne som regel tage ham på ordet. Hun var nær ved at give op og vælge en dør, der kunne fragte hende tilbage til New York, da hun fik øje på det: et glimt af noget gyldenbrunt og skæret fra solbrillerne. Jasper vinkede, og Echo smilede bredt, før hun i rask fart begav sig gennem mængden.

Da hun nåede hen til ham, var hun blevet en smule stakåndet. ”Har du det?” spurgte hun.

Jasper tog en lille turkis æske op af sin taske, og Echo bemærkede, at døren ved siden af ham allerede var sværtet med skyggestøv på karmen. Jasper kunne godt være forudseende, når han ville – hvilket ikke var særlig tit.

”Har jeg nogensinde svigtet dig?” svarede han.

Echo smilede. ”Hele tiden.”

Jaspers smil var lige så blændende, som det var vildt. Med et blink, der var stærkt nok til at trænge gennem solbrillernes spejlglas, kastede han æsken hen til Echo. Hun vippede op på tærne for at plante et hurtigt kys på hans kind. Før han kunne nå at komme på et smart svar, var hun gennem døren og inde i passagen. Hun havde engang sagt til Jasper, at han først ville få det sidste ord, når hun lå kold og død, og det mente hun.

Det var mindre ubehageligt at krydse tærsklen ind til passagen her i anden omgang, men Echos maveindhold protesterede alligevel voldsomt. Hun famlede sig frem i

mørket og skar en grimasse, da hendes hænder stødte på noget fast. Dørene, der førte ind til Grand Central Station, var altid snavsede, selv på den her side af passagen.

New York, tænkte hun. Byen, der aldrig gør rent.

Echo trådte ud i en af gangene, der ledte hen til den gigantiske ankomsthal. Hun passerede rundt om informationscenteret og bevægede sig ud og ind mellem horderne af turister, der fotograferede stjerne-tegnene på loftet, og pendlere, der ventede på deres tog. Ikke en eneste af dem var klar over, at der var en hel verden under deres fødder, usynlig for det menneskelige øje. Eller for de fleste menneskelige øjne. Ligesom med magikerens butik måtte man vide, hvad man skulle se efter. Hun besluttede sig for at give magikeren et par minutter til at dukke op. Hvis det var lykkedes for ham at følge efter hende til Triumfbuen, måtte hun sikre sig, at hun ikke førte ham direkte til sin hoveddør. Echo havde ikke noget egentligt bevis for det, men hun var sikker på, at troldmænd var forfærdelige gæster.

Hendes mave knurrede igen. Et par bidder af en dumpling var ikke nær nok. Hun sendte en venlig tanke til det sølle rum på New York Public Library, som hun kaldte sit hjem, og den halvspiste burrito, som hun havde efterladt der på bordet. Hun havde neglet den fra en intetanende collegestuderende tidligere samme dag, da han havde taget en lur med hovedet hvilende på et medtaget eksemplar af *Les Misérables*. Der havde ligget en symbolik i det lille tyveri. Det var den eneste årsag til, at hun havde gjort det. Hun behøvede ikke længere at stjæle mad for at overleve, som hun havde været nødt til, da hun var lille, men nogle chancer var bare for gode til at forpasse.

Echo rullede hovedet fra side til side og lod den spænding, som havde samlet sig i hendes muskler, arbejde sig ned gennem armene og ud ad fingrene. Stykke for stykke lod hun sig selv slappe af, mens hun lyttede til de rumlende tog, der kørte ind og ud af stationen. Med et sidste blik rundt i ankomsthallen løftede hun tasken op over skulderen og gik mod udgangen. Hendes hjem lå kun få blokke vest for stationen, og hun havde en stjålen burrito, der ventede på hende der.

KAPITEL TO

Der var to slags mennesker i New York Public Library så sent på aftenen. Der var universitetsfolket: koffeinforstyrrede collegestuderende. Tvangsneurotiske specialestuderende. Ambitiøse akademikere med håb om fastansættelse. Og så var der dem, som ikke havde andre steder at gå hen: folk, som søgte trøst i den beroligende moskuslugt fra gamle bøger og de stille lyde fra andre menneskers vejrtrækning, mens de bladrede og strakte sig i deres knirkende træstole. Folk, som gerne ville vide, at de ikke var alene, samtidig med at de fik lov at være i fred. Folk som Echo.

Som et spøgelse passerede hun gennem biblioteket på fødder, der end ikke overdøvede en hvisken. Det var sent nok til, at ingen gad løfte blikket fra bøgerne for at lægge

mærke til en ung kvinde, klædt i sort fra top til tå, der sneg sig rundt, hvor hun ikke havde noget at gøre. Echo havde for længst fastlagt en rute væk fra de ansatte, der blot talte minutterne til, at de fik fri. Hun behøvede ikke at bekymre sig om sikkerhedskameraer. Bibliotekarerne kæmpede en tapper kamp for at beskytte deres låneres privatliv, og biblioteket var kamerafri zone. Det var en af årsagerne til, at hun havde valgt at gøre det til sit hjem.

Hun smuttede mellem bibliotekets smalle hylder og indåndede den velkendte lugt. Da hun gik op ad den mørklagte trappe, der førte til hendes værelse, blev luften tyk af magi. Bevogtningerne, som Ala'en havde hjulpet Echo med at få i stand, pressede mod hende, men modstanden var svag. De var lavet, så de kunne genkende hende. Havde nogen som helst anden fundet trappen, ville de være vendt om efter at være kommet i tanke om, at de havde glemte at slukke for komfuret eller var ved at komme for sent til et møde.

For enden af trappen var der en dør, lige så beige og uinteressant som døren ind til et hvilket som helst rengøringsrum, men også den havde sin helt egen magi. Echo tog sin schweiziske lommekniv fra baglommen og åbnede den. Hun pressede spidsen af den lille kniv ind i blommen på sin lillefinger, og en dråbe blod sprang frem.

”Ved mit blod,” hviskede Echo.

Hun lod den højrøde dråbe røre døren, og luften knitrede af elektricitet og fik de små hår i nakken til at rejse sig. Der lød et dæmpet klik, og døren gik op. Ligesom hun gjorde hver gang, hun trådte ind i det trange rum, der var proppet med skatte, som hun havde erobret gennem årene, smækkede hun døren i bag sig med foden og sagde, uden at henvende sig til nogen bestemt: ”Så er jeg hjemme, skat.”

Tavsheden var en velkommen forandring fra den skingre markedssymfoni og New Yorks mislydende masser i myldretiden. Echo smed sin taske på gulvet ved siden af skrivebordet, som hun havde reddet fra bibliotekets genbrugsbunke, og faldt sammen på sin stol. Hun tændte lyskæden, der var hængt op langs væggene og badede det hyggelige tilholdssted i et varmt lys.

Foran hende lå den burrito, som hun havde fantaseret om, omgivet af alskens ting og sager, der pyntede hver eneste tilgængelige overflade i hendes værelse. Der var bittesmå jadeelefanter fra Phuket. Geoder fra ametystminerne i Sydkorea. Et originalt Fabergé-æg med indlagte rubiner og guldkanter. Og ind imellem det hele var der stabler af bøger, presset ind på hver ledig plads og stakket oven på hinanden i vaklende tårne. Nogle af dem havde Echo læst et utal af gange, andre overhovedet ikke. Deres tilstedeværelse var i sig selv en trøst. Hun hamstrede dem lige så ivrigt, som hun hamstrede sine øvrige skatte. Hendes syvårige jeg havde afgjort, at tyveri af bøger var en moralsk falliterklæring, men eftersom bøgerne rent faktisk ikke havde forladt biblioteket – de var blot blevet omplaceret – var det rent *teknisk* ikke tyveri. Echo så rundt på sit hav af indbundne værker, og et enkelt ord faldt hende ind: *tsundoku*.

Det var det japanske ord for at lade bøger hobe sig op uden at læse dem alle. Ord var en anden ting, som Echo hamstrede. Hun havde påbegyndt dén samling længe før, hun kom til biblioteket, dengang hvor hun boede i et hus, som hun foretrak ikke at tænke tilbage på, med en familie, som hun ville blive lykkeligere af at glemme. Dengang havde hendes eneste bøger været nogle løsrevne bind fra

en forældet encyklopædi. Hun havde kun haft få ejendele, der havde været hendes og hendes alene, men hun havde altid haft sine ord. Og nu havde hun et skatkammer fyldt af stjalne skatte, hvoraf nogle var mere spiselige end andre.

Hun førte burritoen op til munden, klar til at tage en bid, da lyden af flaksende fjer afbrød hende. Kun én person havde evnen til at trænge forbi hendes bevogtninger uden at aktivere en eneste alarm, og hun besværede sig aldrig med at banke på. Echo sukkede. *Ubehøvlet.*

”Jeg har faktisk hørt om visse kulturer,” begyndte Echo, ”hvor folk banker på. Men det kan selvfølgelig bare være løse rygter.”

Hun snurrede rundt i stolen med burritoen i hånden. Ala’en sad på hjørnet af Echos seng. De sorte fjer raslede let, som havde en brise tag i dem. Men der var ingen brise. Der var kun Ala’en og den svage ladning af luften, der ledsagede hendes kraft.

”Vær nu ikke så vranten,” sagde Ala’en og glattede fjerene på armen. ”Det får dig til at lyde så pubertær.”

Echo tog en overdreven bid af burritoen og talte med munden fuld af ris og bønner. ”Nogle gange er det præcis sådan, det hænger sammen.” Ala’en rynkede panden. Echo sank. ”Jeg *er* pubertær.” Hvis Echo havde en forfærdelig bordskik, var det ene og alene Ala’ens skyld.

”Kun når det passer dig,” sagde Ala’en.

At tygge med åben mund var, efter Echos mening, et fuldstændig fornuftigt svar.

”Hvorom alting er,” sukkede Ala’en og inspicerede en hylde, der var proppet med skinnende nipsgenstande af enhver slags, ”så er jeg glad for, at du er kommet tilbage, min lille skade. Har du stjålet noget fint i dag?”

Echo skubbede rygsækken hen mod Ala'en med tåen. "Det har jeg faktisk. Tillykke med fødselsdagen."

Ala'en tsk'ede, men lyden var mere tilfreds end skuffet. "Jeg forstår ikke, hvorfor du er så fikseret på fødselsdage. Jeg er alt for gammel til at huske min."

"Det ved jeg, og det er derfor, at jeg har tildelt dig en," sagde Echo. "Åbn den nu. Jeg var lige ved at få svitset bagdelen af en magiker for at få fat på den."

"Kun en?" Ala'ens ord havde en lattermild klang. Hun tog spilledåsen op af rygsækken og holdt den med større varsomhed, end den så ud til at fortjene. "Jeg ville ikke have troet, at en enkelt magiker kunne udgøre et problem for så dygtig en tyv. Du har trods alt pralet med, at du kunne ... Hvad var det, du kaldte det ... Lave et *knæk* mindst lige så godt som en professionel."

Echo skulede, selv om effekten blev en smule undermineret af det stykke revet ost, der dinglede fra hendes underlæbe. "Ja ja, bare brug det imod mig. Det er fint."

"Hvis ikke jeg gjorde det, hvordan skulle du så nogensinde erfare dårskaben i din arrogance?" Et lille smil mildnede Ala'ens irettesættelse. "Ungdommen tror altid, at den er uovervindelig, lige indtil den erfarer noget andet. Oftest på ublid vis."

Echos eneste svar var et halvt skuldertræk. Ala'en kastede et blik rundt i værelset, og Echo spekulerede på, hvordan det så ud for en, som ikke var hende selv. Bøger, der var stablet bekymrende højt på hver en plet. Rapsede smykker, hvis samlede værdi kunne betale for college i to omgange. En hob af krøllet slikpapir. Der var rodet, men det var *hendes* rod. Rynken, som dannede sig mellem Ala'ens øjebryn, tydede dog ikke på, at alle påskønnede betydningen af den distinktion.

”Hvorfor bliver du her, Echo? Du kan komme til Reden og bo med os. Jeg er bekendt med en god del avicelinger, som ikke ville have noget imod, at du var i nærheden.”

”Jeg har brug for plads,” var det eneste, Echo svarede.

Hvad hun ikke sagde var, at hun havde brug for plads væk fra avicenerne. Hendes egen glatte hud, uden de farvestrålende fjer, som prydede deres lemmer, var nok til at signalere, at hun ikke hørte til. Hun havde ikke brug for deres skæve blikke og stirren til at minde sig om, at hun måske nok var iblandt dem, men ikke var en af dem. Og de stirrede så afgjort. Som om hendes tilstedeværelse forstyrrede naturens orden. Det var muligt, at de gennem årene havde vænnet sig til Echo, men det var ikke det samme som, at de behøvede at kunne lide hende. Biblioteket var hendes hjem. Bøger sendte hende ikke nedrige blikke eller hviskede ondskabsfulde bemærkninger. Bøger havde været hendes eneste venner, før Ala'en havde fundet hende og ført hende med sig til avicenerne og til Reden. Disse bøger var hendes familie, hendes lærere, hendes følgesvende. De var forblevet loyale over for hende, så hun ville forblive loyal over for dem.

Ala'ens trætte suk var lige så velkendt for Echo som lyden af hendes eget hjerteslag. ”Fint. Gør som du vil.” Hun så ned på spilledåsen, som hun havde i hænderne. ”Den er smuk.”

Echo trak på skuldrene, men hun kunne ikke holde det tilfredse smil tilbage, der bredte sig på hendes ansigt. ”Det var det bedste, jeg kunne klare, under de omstændigheder.”

Ala'en drejede knappen nederst på spilledåsen et par gange, før hun løftede låget. Den lille fugl snurrede rundt på sin plads, mens den spinkle melodi svandt op i luften.

”Skadens vuggevise,” sagde Echo. ”Det var derfor, jeg valgte den.” Hun viftede dovent med fingrene i luften, som dirigerede hun et meget lille orkester. *”One for sorrow, two for mirth.”*

Ala’en smilede kærligt. *”Three for a funeral, and four for a birth.”*

”Five for silver, six for gold,” sang Echo. De afsluttede den sidste linje i kor. *”And seven for a secret not to be told.”*

Netop som den sidste tone klang ud, gled et lille aflukke op tæt ved dåsens bund. Det var gået så sømløst i et med det lakerede træ, at Echo ikke engang havde bemærket det. Ala’en fiskede et stykke foldet papir frem fra aflukket. ”Hvad er det?” spurgte Echo.

Med forsigtige fingre foldede Ala’en papiret ud. Hun lagde hovedet på skrå, uden at slippe papiret med øjnene. ”Hvad fik dig til at vælge den her spilledåse?” spurgte hun. Hendes stemme var lav og agtpågivende, som om ordene blev valgt med den allerstørste omhu.

”Jeg syntes, at den var køn,” sagde Echo. ”Og den spillede vores vuggevise.” Hun lænede sig frem for at se nærmere på papiret, men hendes udsyn blev skærmet af Ala’ens hænder. ”Hvad er det?”

Ala’en rejste sig og foldede igen papiret med hurtige og præcise bevægelser. Hun stak det ind i en af lommerne, der var gemt i folderne på hendes kappe. ”Kom. Vi kan tale videre om det i Reden.”

”Kan det vente lidt?” spurgte Echo og viftede med burritoen mod Ala’en. Små stykker ris og ost faldt ned på skødet af hende. ”Jeg skulle lige til at tage mig kærligt af den her.”

Ala’ens hævdede øjenbryn var svar nok for Echo.

”Okay,” mumlede hun og lagde burritoen tilbage i

staniolen. Den så så trist ud, alene og halvspist. Det var direkte sørgeligt. Hun kom på benene, børstede sine bukser af og greb rygsækken. ”Men det har bare at være det værd.”

”Åh, jamen det er det,” svarede Ala’en og strøede en håndfuld skyggestøv ud i luften omkring dem. Passagens blæksorte slyngtråde snoede sig rundt om hendes ben, og det vendte sig på forhånd i Echos mave. Det var aldrig sjovt at rejse gennem passagerne, men uden en dør som solidt anker var det en direkte væmmelig oplevelse. Ala’en rakte hånden ud mod Echo. ”Hvorledes er det, barn, har jeg nogensinde fortalt dig historien om ildfuglen?”